

„A belső lüktetésre hagyatkozom”

INTERJÚ MÉSZÁROS BLANKÁVAL

Azok a fiatal nők, akiket játszik, nem kapnak könnyen semmit az élettől. Küzdenek magukkal és környezetükkel, az akadályok viszont általában leküzdhetetlenek. Mégis van bennük valami derűs fényesség, valami napsugarasság. De ez már Mészáros Blanka lényéből adódik. A Katona József Színház színésznőjével beszélgettünk.

szerző: Papp Tímea

foto: Dömölky Dániel

A veled készült interjúban meglepően leplezetlenül beszélsz arról, amin keresztülmentél: pánikbetegségről, magánéletéről, arról, hogy egy nehéz periódusban hogy álltál színpadra. Ez a nyíltság mindig jellemző volt rád, vagy van ennek egy terápiás része is?

Alapvetően hallgató vagyok, konfliktuskerülő, és tudom, hogy bele kellene állni helyzetekbe, nem pedig elfojtani, de azt még gyakorolnom kell, hogy amilyen labdát ütnek, olyat adjak vissza. Az egyetem sokat nyitott rajtam. Az elmúlt két év a pályakezdetés és a házasság végével olyan volt, mint egy sűrű érzelmi hullám. A negatív energia alkotó energia, abból sokszor építkeztem ezalatt. Igazából minden alkalom, amikor ezekről beszélek, nekem is újrafogalmazása a történeteknek.

Nem azon gondolkodom, mit szeretnének tőlem hallani, hanem ha rákérdesz valamire, magamba nézek, és hagyom, hogy kijöjjön, kontroll nélkül.

Lehet, hogy terápiaféle, mint amikor a szakdolgozatomat írtam, igen.

És a boldogságot hogyan lehet visszaforgatni az alkotásba?

Hát... nagyon nehéz, mert *A tökéletes boldogság világa* címmel ellentétben nagyon nem boldog ez a darab. Gyomrosokat ad, keményeket, de amikor összeszakad az égbolt, és Napsugár, ez a 19 éves kínai lány, akinek semmi perspektívája, aki négy éve napi 12 órában éhbérért takarít, meglátja a reményt, az gyönyörű. Amikor megérzi a saját szabadságát, hogy nem kell félni. Próbálok legyőzni a saját kishitűségemet és a hibáimat. Például azt, hogy halkan beszélek. Bár két méterre ülünk a nézőktől, ahhoz, hogy legyen kedvük megfogni a kezemet, alapjáraton intimitás és bizalom szükséges, amihez hozzátartozik a halkság, miközben nem maradhatnak le egyetlen mondatról sem. Egymilliárd ember él Kínában, föl sem tudjuk fogni, ez mennyi. Azt szeretném megmutatni, mekkora ez a szám, és ehhez képest mennyire kicsi vagyok én. Úgy tűnik, különösen nekünk, európaiaknak, hogy egyformák, de ők is egyenként álmodnak maguknak valamit. Rengeteg filmet, főleg a Mao-éra alatti időszakról szóló dokumentumfilmet nézettem meg velünk a rendező, Máté Gábor, arról, hogy min mentek keresztül ezek az emberek. Hátborzongató, hogy háromszázmillióan haltak

+ Van olyan előadás, aminél valahogy **jobban figyelek az egész napomra, hogy ami ahhoz a szerephez szükséges, ne kopjon ki belőlem estére.** A *Sirály* ilyen, és előadásról előadásra fejlődik. Tudom, hogy ott „illik” adni a végén, és ahhoz nekem is fel kell töltnöm, hogy ne csak elmondjam a mondatokat, eljártsszam Nyinát. **Ez nem olyan, hogy minél profibban letudod a feladatot, hanem hagyod, hogy egy-két mondat megüssön téged,** hogy akár egy egészen új dimenzió is megszülessen. Csehov hatalmas távlatokat nyit meg, de ez csak belső színészi megtámogatottsággal lehetséges. Amikor bemész a színpadra, hallod, hogy elhallgat a színház, és te is mersz hallgatni.

meg éhínségben – kimonod a számat, és nem érted. Miközben nem csak Kínáról vagy Kínából fogalmazunk.

A darab olyan dolgokról is szól, amikről mi se nagyon beszélgethetünk vagy posztolgathatunk, mert érik az embert atrocitások a véleménye miatt.

Szóval igazából csodálatos végigcsinálni ezt az örületet ezzel a kislánnyal.

Emília Galóthi
fotó: Dömönky Dániel

Sirály
fotó: Horváth Judit

Az olvasólelkéi
fotó: Dömönky Dániel

Valamivel a főpróbahét előtt vagyunk, nagyjából most kerülhettek át a próbadszletből a véglegesbe, és mostanában cserélték le a próbaruhát is a jelmezre. Ezek neked mennyi új lendületet vagy energiát adnak?

Sokat, még nagyobb fajta boldogságot! Nagyon izgalmas teret talált ki Gábor és Cziegler Balázs: olyan, mint egy madárkalitka, a padlója vörös.

Amikor beléptem, úgy éreztem magam, mint egy gladiátorketrecben.

Meg is fordult a fejünkben, mi lenne, ha azt játszanánk, hogy ebből a térből nem lehet kimenni, innen nem lehet elrepülni.

A ruhákat is nagyon várom, mert azok meg tudnak segíteni. Az olvasópróbára hozta Füzér Anni a jelmezt, azokhoz képest hoztam, kértem próbaruhát is. Azt szeretem, amikor egy tervező jár próbákra, látja, mit csinál, esetleg ahhoz képest alakítja a jelmezt, a kellékeket. Ilyentájt elkezdek izgulni, hogy mindjárt itt a bemutató, és hajlamos vagyok túlfeszülni, beszűkülni, hogy nem tudom jól megcsinálni. A díszlettel, a jelmezzel,

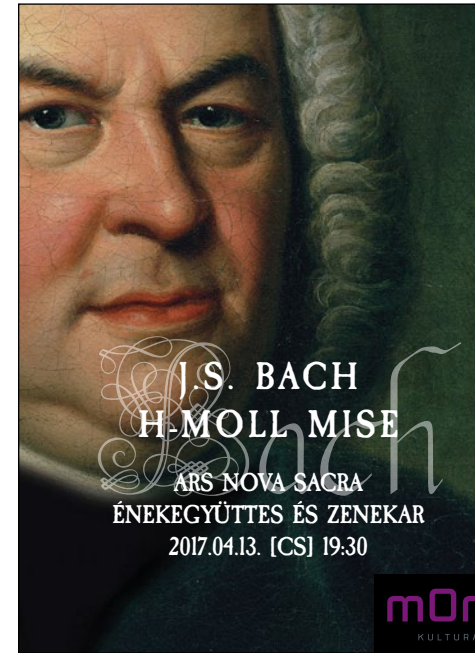
a végleges tárgyakkal jön egy új impulzus, ami új játéklehetőségeket ad arra, amivel küzdesz. Táncoltam, ezért egy előadás koreográfiájának rögzítése könnyű, viszont ahhoz nem tudok kötni dolgokat. A belső lökületre hagyatkozom, rendezőre, kollégára, kollégákra, nézőre – ő, nagyon sok mindenbe lehet kapaszkodni!

Mindenki más ritmusban próbál, építgeti a szerepet. Te hogyan?

Általában erősen kezdem el, aztán kiábrándulok, talán kicsit meg is unom. Olyankor el kell hinnem, hogy nem kell az első jelenetben lejátszani a csillagot, mert igazából nincs csillag.

Kinek hiszed el?

A rendezőnek, ha sikerül vele olyan viszonyt kialakítani. Gáborban nagyon bízom. Érti, van szeme ahhoz, amit sután odateszek, elmondja, mi kevés, mi sok. Nem adja könnyen, de nyitott arra, amit hozok. A kollégákat is meghallgatom. Nem vagyok technikás színész, még csak tanulom, hogyan lehet megsegíteni technikával az ösztönt és a művészetet. Még néha azt hiszem, hogy itt elhanyagom a bukfencet, ott meg majd nagyon sírok, és az emberek elhisznek nekem mindent. Persze bukfencezni is kell, meg sírni is, de nagyon kell, arra vigyázni, hogy ne kopjon ki vagy fáradjon el az ember. Hogy a hit megmaradjon.

Amikor az van kiírva, hogy utolsó előadás, mindent föltehetsz egy lapra. Amit addig nem mertél, mert görcsöltél rajta, nyugodtan megcsinálhatod. Ami addig foglalkoztatott, a lehető legnyíltabban megmutatható, mert már nincs veszténivaló. Jó játszani azzal a tétellel, hogy ez az utolsó lehetőség. Hogy annyira elengedd magad, hogy meghallj minden mondatot belőle. Persze ez nemcsak felszabadultság, hanem egy kicsi halál is. A *Faustot* nagyon szerettem játszani, és a kecskeméti *Liliomot* is. Hiányoznak. Titkon él még bennem, hogy hátha valaki előveszi még, és újra eljátszhatom, mert ma már másképp fogalmaznék.

ORSZÁGOS TÁNC HÁZ TALÁLKOZÓ 2017. ÉS VÁSÁR ÁPRILIS 22-23. VASÁRNAPI KONCERT: Boban Marković Orkestar ARENA

FOTÁMOGATÓ: otpbank

A KONCERT UTÁN: MINDENKI TÁNCA - SZATMÁR JEGYEK KÁPHATÓK A BROADWAY JEGYIRODÁKBAN. TEL.: 06-17/340-40-40, 06-1/780-0-780